

Jsme teď ty venkovani ☐ a v Prahé se vyskytujeme fakt minimálně. Hmm, ne že by mi to bylo líto ☐ .Kdyby nebylo germánštiny, kašlem na to úplně. Ale zase se aspoň ohařici podívaj do civilizace. To s nima chodí vždycky Brtník, protože já stíhám germánštinu jen rovnou z práce. Ale, to ranní vstávání způsobuje to, že mám po určitý době časovou rezervičku a rozhodla jsem si ji vybrat právě tuhle středu. A vytáhnout je oba do polí a luk.

A ráno v autě jsem zjistila, že jsem s sebou z chalupy nevezla jednu podstatnou věc. Stopovačku. Neb bez ní to teď nejde. Stejně jako v loni touhle dobou - úplně stejně - jí křuplo a je to. Je ale pravda, že loni touhle dobou se opět v určitých místech dokázala hystericky zmítat. To tedy zatím nenastalo. Tak aspoň, že tak. No ale.... stopka potřeba byla, že jo. Takže cestou z práce šup zastávka ve zveráči a pořídila jsem pěknou novou a patnáctku.

Doma jsem způsobila překvápko, neb ohařici jaksi nepočítali s tím, že by v tuhle dobu domů někdo dorazil. Mžourali a zívali o stošest ☐ . A tak jsem si mohla užít trochu toho klidnějšího vítání. Talimůra mě překvapila tím, že když jsem z kabelky vydolovala novou stopku, začla hopikat nadšením . Shodila jsem montérky, vplula rychle do civilu, nadila si ledvinku a šlo se. Talimůra už byla rozpumpřdlíkováná a ne a ne se uklidnit. Takže odchod z domu jsme si dali až napodruhý. Ale on ho pokazil i Rumíček, takže proběhl kárný pohovor jak v němčině, tak v maďarštině a druhý pokus už byl pěkný. Tali pěkně na stopce a já rolovala jako divá. A ona byla kupodivu i na příjmu. Takže jsme si stříhly i hezký "Seš dalekooo!" , kterýžto se nám dařilo poté i nadále.

A pochod od nás k polím byl pro tentokrát přímo bezproblémový. Dokonce nedošlo ani na zmítání u kláštera Boromejek, kde jí to poslední dobou zase bralo. Pravděpodobnou příčinou bude únavička a vedro. Stopka - ač nová - v tom roli hrát nebude, protože tohle ona dokáže předvádět na jakkoliv dlouhým vodítku.

Zkraje polí jsem vytáhla balonky, ala Tali má prostě smůlu - dál než patnáct metrů nemůže. Chvilku jsme si hráli, ale pak jsem oběma řekla, ať mi balonky přinesou a schovala jsem je. V tomhle vedru není lítání za balonkem ta nejlepší zábava a zamířili jsme dovnitř luk. Vzala jsem to kratší trasou ať jednak stihnu germánštinu a druhak, ať se v tom vedru neuvaříme. Flekatice by si bývala ráda lítala, tak jako Štanidlo, ale holt, kdo chce kam, pomozme mu tam. Kupodivu ale neprotestovala, jak je jejím zvykem a docela nám to šlapalo.

Úzkou stezičkou jsme došli do míst, kde bývá možnost jí pustit – s vlající stopkou za zadnicí □ . Je tam totiž nízký porost. Teda byl. Když jsme tam dorazili, byla tam nádherná tráva vysoká víc než do pasu. I když teda mého □ A jejdáaa? No tak to máme teda smolikof. Inu co, tak to využijeme jinak a vlastně i líp. Ve vysoký trávě nebude za á takový horko a za bé si můžeme dobře pocvičit hledání. Protože Rumíček už značí, že našel. A tak jdeme. Musím poctivě přiznat, že tohle je s Tali vždycky adrenalin. Protože udržet ji a dovést do klidu je při poměru našich sil pro mě dost fuška. Už od ní mám dost zničenou tělesnou schránku a pokud bych ji neudržela a ona mě zase usmažila na tý stopce, byla by to vyloženě radost. Taky musím hlídat, abych se do stopky nezamotala já, nebo Rumíček, protože to by bylo taky maso.

Postupujeme, postupujeme, až se vystřelí bažant. “Ne! Čekej!” Ustála jsem to, a mám plný ruce Talimůry. Dobrý, oba nakonec sednou. Chvilku počkáme a pak poveluju, že “Tady deme.” Poodejdu dál a když Tali jde poslušně se mnou, vracíme se tam zpátky, aby si to tam mohli oba pročuchat. Opodál ve vzrostlé vojtěšce se nám situace opakuje, Rumíček hlásí nález a oba pevně vystavují. Jenže tam se mi zdá, že slyším nějaký pípání a vzhledem k tomu, že je doba mláďat, nehodlám nic riskovat a vytáhnu je oba ven. Tentokrát musím být u Tali hlasově důrazná a taky ji musím na tý stopce popotáhnout. Aby si mohla vypustit ventil, zajdeme do koňský ohrady, která je dneska prázdná, ale hlavně s nízkou trávou. Tam jí můžu stopku povolit do plných a nechat ji, si pobíhat a čuchat. Dělán jen brzdu a věnuju se Rumíčkovu.

Protože už je čas, svolávám oba k sobě a jdeme pěkně pospolu z luk ven. Tali by si ještě udělala výlet do čerstvý travičky po levý ruce, ale myslím, že pro dnešek už bylo dost. Ledva louky opustíme, dojde Tali k názoru, že už nemůůůže, nemůůůže a pleskne s sebou pod špendlíka. A že ji nepřemluví a nepřemluví. Zajímavý je, že jakmile otočím kroky směrem nikoliv domů, ale zpátky, jejdáá najednou už může □ . A tak jdeme pomalým krokem k domovu. Udělalo se děsný dusno a je fakt na padnutí. Jazyky máme na vestě. Když mineme veterinu a procházíme kolem starýho statku, nazná flekatice, že už zase nemůůůže, nemůůůže a svalí se ke kamenný zdi. Tak tam chvíli všichni čekáme a čekáme a ještě čekáme. Nechci, aby se zbytečně zdržovali u rozpálenýho asfaltu a tak po chvíli začnu s Rumíčkem popocházet směrem domů a nechám stopku volně. Uvidíme co se stane. Tali se zvedne a jde za námi. To už vím, že jsem začátek germánštiny prokoučovala a že přijdu pozdě. Leč nejde je honit k rychlejší chůzi. Doplouháme se dom a oba dostanou plnou miskou

Po dlouhý době v polích u nás doma

čerstvý vodičky. Na mě čeká sprcha, protože v tomhle stavu teda rozhodně na hodinu jít nemůžu ☹ : D . Když odcházím, chladí se oba na podlaze a já si zase uvědomuju, jak je fajn, že jsme v tuhle dobu na tý chalupě, kde vládne příjemný chládek jak v zahradě, tak v domě.